

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren.

Läs Emanuel Johanssons undervisning om församlingens saliga hopp, sid 6

- Jag fick uppleva frid

Vittnesbörd av Esther Melo, sid 10

Ett fullständigt liv

Undervisning av Paulus Eliasson, sid 12

Den bortglömda parusin

Text av Arne Imsen från 1998, sid 16

Sabotage mot skapelseordningen

Appell av Yngve Stenfelt, sid 18

- Jag får följa i hans fotspår

Vittnesbörd av Ilennia Vidén

Mitt namn är Ilennia Vidén. Jag är dominikan men bor sedan flera år i Sverige. Nyligen besökte jag Dominikanska republiken tillsammans med min familj.

Jag vill här ge ett kort vittnesbörd och berätta lite om mig själv och om hur Gud gjort många goda saker i mitt liv. Han har förändrat och förvandlat, och jag vill tacka honom för det.

Jag växte upp med min mormor Clothilde och mina syskon, och såklart med mina föräldrar och andra

levde då ett liv som inte var bra, men trots de prövningar jag då gick igenom, så visste jag att Gud inte lämnat mig ensam. Med tiden återvände jag till Jesu famn. Jag har inget speciellt datum när det skedde, men jag återvände.

Mormor sa alltid att vi måste gå till församlingen, men som ungdom och de prövningar man går igenom, vill man hellre vara i världen, dricka, festa och hänga med sina vänner. Och jag fick erfara det. Jag hade aldrig erfarit det

till min himmelske Far, och jag behöver inte känna tomheten längre. Även om vi som människor alltid kan uppleva prövningar, förföljelse och stormar, så vet vi att Gud alltid finns där. Även om vi inte ser eller hör honom, så är han alltid med oss. Jag minns hur jag efter några månaders kamp beslutade mig för att låta döpa mig och ta emot Jesus i mitt liv, och tills idag så har jag fått följa i hans fotspår.

Jag har nu vistats i mitt hemland en

släktingar. Redan som liten tog mormor med mig och mina syskon till församlingen där vi fick höra om Jesus och hans kärlek. Hon tog med oss till Comunidad Maranata som då hade ett center i Las Palmas de Herrera. Vi var alltid omgivna av kristna människor, vänner, barn, och jag minns att vi hade en väldigt bra barndom då vi tillbringade mycket tid med lek, men också fick lära oss om Jesus och om hans kärlek och de under han gjorde.

Tiden gick och jag växte upp. En period i min ungdom då jag var ungefär 16 år, gick jag igenom en svår tid i mitt liv. Det handlade om förändringar som gjorde att jag lämnade Jesus och hans kärlek. Jag

tidigare, men behövde erfara det. När jag gick ut med mina vänner kände jag mig alltid tom och ensam, trots att jag hade folk runt omkring mig.

Jag sa alltid att min mormor var som en ängel. Hon visste hur saker skulle ske och när det skulle ske. Gud motiverade henne och hon vägledde mig och mina syskon. Jag minns på vilket sätt hon alltid sa: "Kom, vi går på möte" eller "Vi måste till församlingen".

Tids nog började jag återvända till församlingen bit för bit, tills jag en dag lät döpa mig och åter försonas med Gud. Jag kände hur tomheten som världen inte kunde fylla fann sin mättnad hos Gud. Jag fick komma åter

period, och jag känner mig verkligen tacksam och lycklig över att få befinna mig på Herrens väg, att jag får vara en del av hans verk och undervisa barnen på samma sätt som jag själv blev undervisad när jag var barn. Att lära dem om Jesu under och om hur han är vår bästa vän och alltid är med oss. Det fick jag lära mig när jag var liten, och idag kan jag vara med och lära mina barn detsamma, och även andra barn i barnmötena.

Du som läser det här och kanske befinner dig i en svår situation i livet, och kanske känner dig tom på samma sätt som jag kände tidigare – sök Gud, be till honom om du saknar kraft, även om du känner dig tillintetgjord. Om

du faller, res dig upp. Livet som kristen i världen är ibland komplicerat, och ibland när vi faller ger vi upp direkt och väljer att inte resa oss upp. Men som en troende som gått igenom många svåra situationer i livet säger jag: Res dig upp - du kan få vandra på Guds väg. Han väntar på dig, han söker dig. Även om du inte ser honom, sök honom för han älskar dig och finns alltid nära dig.

Min mormor citerade alltid en vers från Bibeln som var levande för henne: "Allt förmår jag i Honom som ger mig kraft" (Fil 4:13). Det är en mycket stark och viktig vers. Broder och syster, ung eller gammal, lyssna: Jesus kommer snart! Låt oss vara förberedda och inte stå med tomma och släckta lampor. Vi bör ha vår lampa brinnande och full av olja.

Gud är underbar. Han har gjort många stora saker i mitt liv. Jag tackar honom varje dag för allt jag har, men även för det jag saknar.

Att arbeta med barnmöten är något jag älskar. Jag tror att det är en gåva Gud gett mig, att få ge hans ord till barnen. Och det fyller mig med glädje. Att som liten fått ta emot undervisning motiverar mig att själv undervisa. Jag såg exempelvis hur församlingens missionärer och andra personer undervisade. Jag känner att det är ett av Guds syften för mig idag. Det motiverar mig och det fyller mig. Jag tycker om att lära vidare något av det jag lärt mig. Att få tala om Jesus, om hans kärlek och undren han gjorde. Att få berätta att Gud alltid finns vid vår sida och att han hör oss.

Ett annat viktigt område av missionsarbetet är då vår missionsläkare Dory Diaz kommer och har läkarmottagning. Då brukar jag hjälpa till med att få fram rätt mediciner till hennes blodtryckspatienter. Det är också något jag trivs med. Jag lärde känna Dory som liten flicka och fick då hjälpa till med att servera kaffe. Med tiden började hon lära mig hur man hittar rätt mediciner och hur det hela ska organiseras.

Till sist vill jag nämna något om min familj. Min man heter Nicholas och vi har tre pojkar: Eliseo, Ismael och Cristian. Det var ganska annorlunda för barnen att en tid bo i Palavé och Dominikanska republiken, men de tyckte om att umgås med barnen där. Det är ju också en annan kultur, deras mammas kultur, som de tidigare inte riktigt lärt känna. Men vi hade en bra tid där med fina erfarenheter.

Nu bor vi i Långshyttan, i församlingens storfamilj, där vi har våra syskon.

När nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt bör ni då inte leva medan ni ser fram emot Guds dag och påskyndar dess ankomst – den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta! Men efter hans löfte ser vi fram emot nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor.

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

I detta nummer av Midnattsropet har vi samlat flera texter som alla med en röst ropar ut att Jesus kommer. Utgångslägena är olika, temana likaså - men den ständigt aktuella tonen som talar om Jesu snara tillkommelse finns där. Må det vara en bön i våra hjärtan att den tonen aldrig dör ut.

I tidningen finns två vittnesbörd med som först spelades in i Dominikanska republiken för vår spanska podcast. Det är Ilennia Vidén på sidan 2 och Esther Melo på sidan 10, som berättar om hur Gud förvandlat deras liv.

Radio Maranata sände för en tid sedan undervisning med Yngve Stenfelt som vi publicerar på sidan 18. Den handlar om ogudaktigheten och Guds vrede över den. Men också om det ljus som lyser upp i mörkret.

Det finns ytterligare undervisning med i tidningen; Paulus Eliasson skriver om *Ett fullständigt liv* på sidan 12. Vi publicerar ett utdrag ur en ledare från 1998 av Arne Imsen med rubriken *Den bortglömda parusin och det fördunklade hoppet* på sidan 16. På sidan 6 har vi en artikel av Emanuel Johansson som handlar om församlingens saliga hopp.

Vi hoppas att tidningen ska bli till rik välsignelse för dig, och en påminnelse om att trots det mörker vi upplever runt omkring oss i världen, så har vi ett hopp om en framtid med Jesus. Ett hopp som ej kan slå fel.

Jack!

Det är med tacksamhet vi ser hur gåvor och offer kommer in till Maranataförsamlingens mission och evangelisation. Jack käre gåvogivare!

Ett speciellt tacksägelseämne är den tidning du håller i din hand.

Kostnaderna rusar, som så mycket annat idag, och det är en stor glädje att nu ha ett nytt nummer av Midnattsropet att sprida på gator och torg, i storstadsvimlet och till grannen där vi bor.

Guds rika välsignelse och tack för all din omsorg i förbön och offer.

Var med och stöd tidningen

Pg: 44 10 05-6 Swish: 123 155 1571

- Kom, Herre Jesus!

Text: Berno Vidén

"Mer vapen till Ukraina och militär närvaro längs Natos gränser." Hela världen ser med bävan på det krig som pågår. Raseri, terror och urskiljningslöst dödande har under mer än ett år blivit vardag för landets invånare som fått se sina hus och städer sönderbombade. Hundratusentals människoliv har redan offrats i detta vansinne. Efter krigets utbrott den 24 februari förra året har den militära upprustningen i världen eskalerat, utan att möta någon nämnvärd kritik. Citatet ovan uttrycker Natos lösning för att förhindra ett storkrig i Europa. Mer vapen för en säkrare värld, är vansinnets budskap.

Miljontals människor drivs på flykt. Hat och maktbegär råder. Varje år dör som en följd av väpnade konflikter fler än 100 000 barn som ännu inte fyllt ett år. Det verkar inte finnas någon makt i världen som rår på den stegrande våldsspiralen. Människan har i sin ondska skapat vapen som med några knapptryckningar kan förvandla hela jorden till ett brinnande inferno. Så illa är det ställt.

Det Johannes skriver i sitt tredje brev är verkligen sant, nämligen att *hela världen är i den ondes våld*. Men trots att världen ser ut som den gör med orättvisor, hungersnöd, klimatkriser, krig och farsoter, så ger oss bibeln löften om en radikal förändring.

Jesus varnar i sin eskatologiska undervisning för hur våldet kommer att öka på jorden och hur människor kommer att hata varandra. Han talar om naturkatastrofer och förändringar i klimatet som gör att *folken grips av ångest och står rädlösa vid havets och bränning-*

arnas dån. Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan på det som skall komma över världen (Luk 21:25-26).

Men då Jesus talar presenterar han också en lösning, ja, den enda lösningen, med svaret på världens stora problem: *Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet* (v 27). Bibelns löften för framtiden hänger samman med att Jesus – Fridsfursten, ska komma tillbaka. Kom, Herre Jesus!

Visserligen befinner sig *hela världen i den ondes våld*, men i samma vers konstaterar Johannes: *Vi vet att vi tillhör Gud!* Sedan står det: *Vi vet att Guds Son har kommit och gett oss förstånd* (1 Joh 5:19-20). Det är ett budskap som inger hopp. Framtidsvisionen som Guds ord ger oss är motsatsen till den förfärande utveckling människan ser idag.

När världens makthavare träder fram och talar om upprustning av vapenindustrin för att stärka freden på jorden, finns det enorma ekonomiska och politiska intressen i botten. Det pågår en kamp mellan nationerna om att vara världsledande, och man tar till vilka medel som helst för att visa sin styrka och uppnå sina mål.

Evangelium representerar motsatsen. Jesus förberedde sina lärjungar på lidande under förföljelse, men hjälpte dem ändå att se framåt: *I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen* (Joh 16:33).

Jesus har vunnit seger, är budskapet. Med vilken makt? Kan det vara lösningen på världens gigantiska och ständigt återkommande problem?

Stormakterna svarar med mer vapen och ekonomisk kontroll över internationell handel i kampen om världsherravälde. Jesus säger: Jag ger mitt liv. Jesus representerar ett rike som inte är av den här världen, ett rike med helt andra principer, men dock ett verkligt, reellt rike. Den makt som Jesus visade såg ut som ett intet i den här världen. Jesus, en kung, som böjer sig ner i full ödmjukhet, blir allas tjänare, låter sig föras bort för att korsfästas. Paulus skriver att Jesus blev lydig ända till döden – döden på korset. Jesus valde korsets och lidandets väg, av kärlek till den mänsklighet han lidit döden för.

Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knäna ska böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren (Fil 2:9-11). - Kom, Herre Jesus!

Guds ord går rakt emot det vi ser i världen idag, där våld och hat eskalerar hämningslöst. Bibelns väg är också församlingens väg. *Var så till sinnes som Kristus Jesus var* (Fil 2:5).

I Bergspredikan undervisar Jesus om viktiga principer att leva efter. Han utlovar salighet åt den som lever i ödmjukhet, mättnad åt den som hungrar och törstar efter rättfärdighet, barmhärtighet åt den som visar barmhärtighet och barnaskap åt den som skapar frid. Men han fortsätter med att säga: *Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket. Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljugar och säger allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen* (Matt 5:10-12).

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av

Maranataförsamlingen

Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se

www.maranata.se

POSTADRESS

Siriusvägen 4 A

175 65 Järfälla

Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

Maranata är ett arameiskt ord som uttrycker en längtan efter Jesu tillkommelse, en vanlig hälsningsfras bland de första kristna. Under förföljelse viskade man tröstens ord till varandra: Maranata – Herren kommer! Det var ett hoppets budskap i den värld som såg Jesus som sin fiende.

Idag lever vi i det bibeln kallar för den yttersta tiden, med så många påtagliga händelser som borde vara väckelsesignaler för oss om tidens korthet. Trots det så talas det sällan idag om att Jesus ska komma tillbaka. Budskapet saknar relevans i förhållande till de liv vi lever.

Med tanke på den utveckling vi ser äga rum idag och den katastrofala prognos för framtiden forskare inom olika områden ger uttryck för, så borde budskapet om att Jesus, rättfärdighetens Konung, snart kommer tillbaka, basneras ut med mer tydlighet. Människor lever i mörker och hopplöshet, men det finns ett hopp! Ge uttryck för det hoppet: – Kom, Herre Jesus!

Vid Jesu ankomst till den här jorden kommer all ondska och all orättfärdighet i ett nu att stoppas. *Alla knäna ska böja sig*, läste vi, och *alla tungor ska bekänna att Jesus är Herre*. Johannes uppenbarelse inleds med att påminna om att *tiden är nära*. Lite längre fram skriver Johannes: *Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom, även de som har genomborrat honom, och alla jordens stammar skall jämra sig över honom, ja, amen* (Upp 1:7). Jesus talar också i evangelierna om hur han ska komma tillbaka på ett sätt som gör hela mänskligheten uppmärksam: *Liksom blixten går ut från öster och syns ända bort i väster, så skall Människosönens ankomst vara* (Matt 24:27).

Ondskan kulminerar alltmer i världen och tiden för *den laglöses* framträdande närmar sig. Paulus skriver om det scenariot till församlingen i Tessalonika, och om hur Herren Jesus kommer att döda honom med sin muns anda och förgöra honom.

Jesus har all makt i himmel och på jord, vilket han också deklarerade då han stod inför landshövding Pontius Pilatus, anklagad för att vara en förbrytare. Dödsdomen låg strax framför och trots det lidande som väntade så backade inte Jesus. Han ödmjukade sig och bar det straff som egentligen vi skulle bära. Han tog vår synd på sig. På frågan om han var en konung svarade Jesus:

"Mitt rike är inte av den här världen." Pilatus sade: "Du är alltså en konung?"

Denne Jesus ska komma igen! Änglarna gav lärjungarna besked i samma stund som Jesus återvände till Fadern. Det är denne Jesus som Gud har gjort både till Herre och Messias. Kom, Herre Jesus!

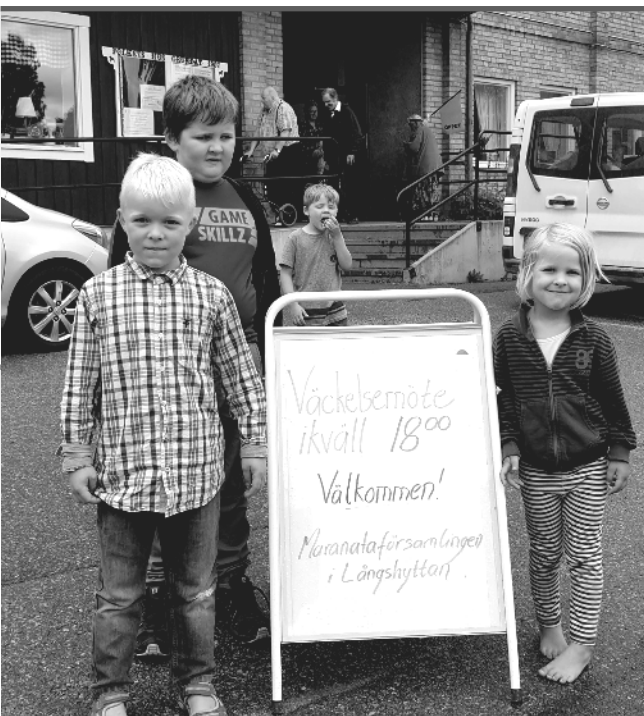
Idag fästs hela mänsklighetens blickar på stormakternas ledare. Vem ska gå hem med segern? Profeten Daniel fick i sin tid uppenbarhet för sig en dröm kung Nebukadnessar haft om världens stora riken. Kungen som själv var världens absolut mest inflytelserika härskare, stod inför ett dilemma. Han hade haft en dröm som gjorde honom orolig. Daniel fick uppenbarhet för sig drömmens innehåll och betydelse. Han såg hela världsskeendet komprimerat, ända fram till det sista riket vi kommer att skåda. Det hela slutade med att en sten blev lösryven, inte med människohand, och krossade alla världens

storheter; *allt blev som agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det så att man inte längre kunde finna något spår av det* (Dan 2:35). På det sättet kommer alla världens riken att sluta.

Daniel förklarade vidare för kungen: *Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras ...* (Dan 3:44). Det är Gudsriket vi lever för och kämpar för. Inte med militära förstörelsevapen eller tvång, utan med Kristi sinnelag; med Kristi kärlek som drar människan till Gud.

Kan du se det här scenariot framför dig då du blickar ut över dagens gudsföraktande värld? Det ser i mångt och mycket ut som att ondskan redan segtrat och människan går förlorad. Men kom ihåg att evangelium är en Guds kraft till frälsning, en kraft som vunnit seger över döden. Församlingens uppgift i tiden är att göra Gudsriket känt bland alla. Ett exempel på vilken dragningskraft det finns hos Jesus är Paulus, som nitiskt förföljde och fängslade Jesu vittnen och orsakade mycket lidande. En dag mötte han Jesus och det förvandlade hans liv.

Låt maranatabudskapet få forma ditt liv och levandegöra sanningen om Jesu snara tillkommelse. Innan han kommer för att göra upp med all ondska som fortfarande härjar på jorden, så talar Nya testamentet om en uppryckelse. Jesus kommer för att hämta hem alla dem som här i tiden tagit emot honom i sina liv. De döda i Kristus ska uppstå och vi ska tillsammans med dem möta Jesus på skyn. Vilka tröstens ord! Maranata – kom, Herre Jesus!

Maranataförsamlingen inbjuder till Midsommarmöten i Långshyttan Folkets hus 21-25 juni

Väckelsemöten med sång, vittnesbörd & förkunnelse
Bibelundervisning, bön & brödsbrytelse
Syskongemenskap

Information och anmälan:

www.maranata.se info@maranata.se 070 201 60 20

-När en befallning ljuder

Undervisning av Emanuel Johansson

Tidigare publicerad i Midnattsropet nr 1 2018

För att studera ämnet om Jesu tillkommelse närmare ska vi titta på de brev i Nya testamentet som på ett särskilt sätt genomsyras av detta budskap; Paulus första och andra brev till Tessalonikerna.

Tessalonikerbrevens är de tidigast författade skrifterna i Nya testamentet. Aposteln Paulus skrev dem under sin andra missionsresa, ca år 50, en kort period efter att han tillsammans med sin medarbetare Silas hade varit där och grundat församlingen. I Apostlagärningarna, kapitel 17, kan vi läsa om hur evangelium nådde Tessalonike. Paulus och Silas kom dit efter att de lämnat Filippi, där de under lovsång fick uppleva hur Gud öppnade fångelse och människors hjärtan för evangelium. I Tessalonike undervisade Paulus i synagogan. Många kom till tro,

men ganska snart utbröt en svår förföljelse. En av dem som vanns för evangelium hette Jason. Han blev dragen inför stadens styresmän med anklagelsen att han tagit emot dem som vänt upp och ner på hela världen och som säger att Jesus är kung. På grund av förföljelsen av den unga församlingen, lämnar Paulus och hans medarbetare Tessalonike ganska snart och beger sig söderut till Akaja, där de sedan stannar en längre tid i staden Korint. Men Paulus kan inte sluta tänka på den förföljda församlingen i Tessalonike. Han sänder dit Timoteus och när han får rapporterna därifrån, föfattar han det första brevet, och inte så lång tid därefter även det andra. I inledningen till det första brevet får vi först ett vittnesbörd om hur evangelium kom till Tessalonike och hur det öppnade vägen för evangelium vida

omkring. Vi får veta att det var under svår förföljelse de tog emot Ordet. Aposteln tackar Gud för syskonens "gärningar i tron, arbete i kärleken och uthållighet i hoppet". Redan i inledningen proklamerar också budskapet om att Jesus kommer, då han förklarar hur omvändelsen ledde fram till ett tjänande och en väntan på "Jesus, som räddar oss från den kommande vredesdomen" (1 Tess 1:10). I det andra kapitlet ger han ytterligare ett perspektiv av tillkommelsens innebörd. Det står:

–Vem är vårt hopp, vår glädje, vår ärekrans inför vår Herre Jesus när han kommer om inte ni? Ja, ni är vår ära och vår glädje (1 Tess 2:19-20).

Ska vi få några med oss den dag vi kallas hem? Är tillkommelsen levande för oss blir det naturligt att söka vinna

Budskapet om att Jesus kommer är ett hoppets budskap.

Det heter i en kör vi brukar sjunga:

***”O, vilken framtid vi har,
som tror på Jesus och litar på Hans Ord,
Snart kommer Jesus på himmelens sky,
en ny dag då skall gry.”***

**Detta rop ger en förvissning om att vi
äger en underbar framtid med Jesus.**

**Allt det onda som vi ser i världen är övergående
och kommer att få ett slut, men Guds rike består.**

**Ropet om att Jesus kommer behöver vara levande
i våra hjärtan för att vi ska kunna möta och förstå tiden.**

själar för Gud. Det ger innehåll och mening åt vår tjänst medan vi väntar. I nästa kapitel öppnas ytterligare en sida av tillkommelsen som också är väldigt viktig. Vi läser:

–Och må Herren låta er växa och överflöda i kärleken till varandra och till alla, liksom vi i vår kärlek till er. Så ska han styrka era hjärtan och göra dem fläckfria i helighet inför vår Gud och Far när vår Herre Jesus kommer med alla sina heliga (1 Tess. 3:12-13).

Här ser vi att budskapet om Jesu tillkommelse sporrar oss att växa till och söka oss närmare Herren. När vi lever i en rätt väntan på Jesus, kan Gud hjälpa oss till ett rätt förhållande med varandra och göra oss redo för mötet med honom.

Nu kommer vi till det fjärde kapitlet. Här har vi kanske den mest koncentrerade och tydliga texten i Bibeln, med avseende på det församlingen skall erfara när Herren Jesus kommer.

Det heter:

–Vi säger er detta enligt ett ord från Herren: vi som lever och är kvar till Herrens ankomst ska alls inte komma före de insomnade. När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord (1 Tess 4:15-18).

När Guds basun ljuder ska Herren själv stiga ner. Vad händer då? De här verserna går knappast att missförstå. De som har dött i Kristus Jesus ska uppstå och de som lever och är kvar ska tillsammans med dem ryckas bort till ett underbart möte med Jesus. Resultatet är en obruten gemenskap med Frälsaren. Vi ska för alltid få vara hos Herren, står det. Det är ett tröstens budskap.

När vi sen kommer in i det femte ka-

pitlet, ger aposteln ett vidare perspektiv. Hittills har vi alltså läst vad tillkommelsen betyder och innebär för den väntande församlingen. Men nu får vi också veta något om vad den innebär för världen och lägg märke till att vi då möter uttrycket ”Herrens dag”.

–Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. När folk säger: ”Fred och trygghet”, då drabbar undergången dem lika plötsligt som värkarna hos en kvinna som ska föda, och de slipper inte undan (1 Tess 5:2-3).

När vi sedan läser vidare, understryker aposteln den oerhörda kontrasten mellan den troende syskonskaran och världen:

–Men ni, bröder, lever inte i mörker så att den dagen kan överraska er som en tjuv. Ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi tillhör inte natten eller mörkret. Låt oss därför inte sova som de andra utan hålla oss vakna och nyktra. De som sover, de

sover om natten, och de som berusar sig är berusade om natten. Men vi som tillhör dagen ska vara nyktra, iförda tron och kärleken som rustning och hoppet om frälsning som hjälm. Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus (1 Tess 5:4-9).

Församlingen äger ett hopp som kommer att infrias den dag Herren stiger ner, då vi ska förenas med Jesus. Världen varken väntar eller förväntar sig detta, men ska drabbas av undergång under det skede som kallas "Herrens dag". Det är i den här kontrasten som vi alltså också möter det uttryck vi först såg i det första kapitlet: "Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen."

De här sanningarna som vi får undervisning om i det första brevet är viktigt att ta med till det andra brevet som vi nu ska gå in i. Också det brevet har en stark prägel av budskapet om Jesu tillkommelse. Mottagaren av brevet är fortfarande en förföljd och lidande församling, där detta hoppets och tröstens budskap har en så stor betydelse.

I inledningen får vi målad upp för oss en övergripande bild av Herrens tillkommelse, och aposteln tar här utgångspunkt i Guds rättfärdighet. Vi läser:

–*Detta är ett bevis på Guds rättvisa dom, att ni ska räknas värdiga Guds rike som ni lider för. Gud är rättfärdig: han straffar med plågor dem som plågar er och låter er som plågas få lindring tillsammans med oss. Det sker när Herren Jesus uppenbarar sig från himlen med sina mäktiga änglar i flammande eld och straffar dem som inte vill veta av Gud och dem som inte lyder vår Herre Jesu evangelium. De ska straffas med evigt fördärv, skilda från Herrens ansikte och hans härlighet och makt, när han kommer på den dagen för att förhärligas i sina heliga och väcka förundran hos alla dem som tror (2 Tess 1:5-10).*

Församlingen i Tessalonike får här ett vidare perspektiv på det som händer i världen runt om dem och på det som drabbar församlingen där och då. De får uppleva förföljelse, de blir orättfärdigt behandlade, församlingen drabbas av den ondska som finns i världen. Men här blir de påmind om att Gud ser och hör. De, tillsammans med alla dem som drabbats av orättfärdigheten, kommer att få en upprättelse. Den här undervisningen går i

linje med Paulus tal till Atenarna, där han uttrycker: "Gud har fastställt en dag då han ska döma världen i rättfärdighet." Vi förstår att också här kommer orättfärdighetens offer på ett övergripande sätt att få en upprättelse när Jesus träder fram som den rättfärdige domaren. Det finns ett folk som blivit förlöslat och har detta rop: Kom Herre Jesus!

Men i Bibeln läser vi också om ett annat rop som handlar om orättfärdighetens offer. Det förstår vi till exempel när vi läser om Sodom. Ropet från de som drabbades av orättfärdigheten nådde Guds öron och det gick till en punkt när Gud satte stopp. Domen kom. Vi anar också att det är olika och från varandra skilda moment i det som beskrivs i de här koncentrerade verserna.

Men sen talar Paulus om församlingens situation där och då:

–*Därför ber vi alltid för er, att vår Gud ska räkna er värdiga sin kallelse och med kraft fullborda all god vilja och gärning i tron. Då ska vår Herre Jesu namn förhärligas i er, och ni i honom, genom vår Guds och Herren Jesu Kristi nåd (2 Tess 1:11-12).*

Här förstår vi att detta perspektiv om Guds rättfärdiga handlande har betydelse för vårt dagliga liv, och att den minsta sak som görs i tjänst för rättfärdigheten och i opposition mot orättfärdigheten i tiden har så stor betydelse. Vi har ett erbjudande om att få komma in i ett liv där varje god föresats och gärning i tron sker till Jesu namns förhärligande.

Herrens dag kommer, orättfärdigheten kommer att få sin dom, men de som orättfärdigt blir plågade kommer att få lindring.

Nu går vi in i det andra kapitlet. Här kommer vi återigen till ett stycke som är mycket känt och där det finns skilda uppfattningar om vad det handlar om. Men låt oss läsa det i ljuset av den undervisning vi redan fått del av i det första brevet:

–*När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi skall samlas hos honom, ber vi er, bröder, att inte så plötsligt tappa fattningen och bli skrämde, vare sig av någon ande eller av något ord eller brev, som påstås komma från oss och som går ut på att Herrens dag har kommit (2 Tess 2:1-2).*

Här tror jag Folkbibeln har en bättre översättning än den från 1917. För-

samlingen i Tessalonike hade influerats av en villolära som gick ut på att Herrens dag redan hade kommit. Alltså att tiden för Guds domshandlande redan var inne. I Jesaja läser vi om Herrens dag:

–*Se, Herrens dag kommer, fruktansvärd med harm och brinnande vrede, för att ödelägga landet och utrota syndarna som bor där. För himlens stjärnor och stjärnbilder ger inte längre sitt ljus. Solen går upp mörk och månen ger inte sitt sken. Jag ska straffa världen för dess ondska, de gudlösa för deras skuld. Jag ska göra slut på de stoltas övermod och slå ner tyrannernas högmod (Jes 13:9-11).*

Men det var inte detta som hade skett. Det lidande och trångmål som församlingen var utsatt för var inte en del i Guds vredesdom utan tvärt om ett uttryck för tidens orättfärdighet och ondska, alltså krafter som Gud när tiden var inne skulle göra upp med. Låt oss också läsa ett uttryck i andra Timoteusbrevet:

–*Till dem hör Hymeneus och Filetus, som har kommit bort från sanningen. De vänder upp och ner på tron för vissa när de säger att uppståndelsen redan har ägt rum (2 Tim 2:17-18).*

Här läser vi om en villolära som gick ut på att uppståndelsen redan ägt rum. När vi läser om uppståndelsen, alltså den första uppståndelsen, så är det tydligt att det sker samtidigt med församlingens uppräckelse, det såg vi i första Tessalonikerbrevets fjärde kapitel. I första Korintierbrevet 15 läser vi också:

–*Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men vi ska alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas.*

Här har vi alltså församlingens tröst och hopp, men om Herrens dag redan hade kommit skulle detta redan ha passerat, vilket då skulle ställa församlingen tillsammans med övriga världens öde, en väntan på dom och uppgörelse. Vi har alltså att göra med en villfarelse som reducerar hoppets moment i tillkommelsen, det som ger församlingen tröst och kraft att härda ut i tidens stora bedrävelse.

För att vidare gå tillrätta med detta fortsätter Paulus att med profetisk precision måla upp ändetidens dramatiska slutscener. Vi läser:

–Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta medan jag ännu var hos er? Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen (2 Tess 2:3-7).

Det här känner vi tydligt igen från Jesu eskatologiska tal, där han också säger att laglösheten skall tillta, kärleken hos de flesta ska kallna. Men aposteln avslöjar också att detta skall nå sin kulmen först efter att det som nu håller tillbaka röjs ur vägen. Det finns alltså ett motstånd, en makt som gör att fördärvets son inte öppet kan träda fram. Låt oss läsa ett ord i 1 Johannes brev 4:2 som ger oss den enkla förklaringen:

Så känner ni igen Guds Ande: varje ande, som bekänner att Jesus är Kristus, som kommit i köttet, han är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, han är inte från Gud. Det är Antikrists ande, som ni har hört skulle komma och som redan nu är i världen. Ni, kära barn, är från Gud och har besegrat dem, ty han som är i er är större än den som är i världen.

Det finns en Ande som är starkare än den som opererar i världen. I världen verkar antikrists ande, men det finns en maktfaktor i tiden som bjuder på motstånd. Det finns ett kärll som är bärare av den Ande som är starkare och som inte kan besegras av Antikrists ande. Det är Guds egen församling. Det är Guds Ande som föll på Pingstdagen och då tog plats i den troende skaran som därigenom blev Guds redskap i tiden. Gud behöver kärll, Gud behöver redskap igenom vilka han kan verka. Redskapen är de som tagit emot Jesus och blivit fyllda av Guds Ande, och tillsammans utgör de kärll för Guds Ande i tiden. Men det kommer en tid då detta konfliktförhållande upphör. Det kommer en tid när de som är bärare av Guds Ande i tiden förenas med Jesus för att alltid få vara hos honom. Det sker när basunen ljuder, när uppdragsgivaren kallar hem de sina. Då är inte längre denna motståndsfaktor här. Då kommer det system, detta andra kärll igenom vilket

Antikrists ande verkar, att kunna nå sin fullhet. Men ganska snart kommer dess verkliga innehåll att uppenbaras, och det blir ingen rolig syn. Då sker det om vilket vi läser i nästa vers:

–Sedan skall den laglöse öppet träda fram. Men honom kommer Herren Jesus att döda med sin muns anda och förgöra, när han visar sig vid sin ankomst.

Det är alltså en oerhörd uppgörelse att vänta. Det antikristliga systemet som rests upp som ett uppror mot Gud får sin dom. Detta sker under Herrens dag och är ett avslutande moment i tillkommelsen. Grundtextens uttryck som används i den här versen är den synliga parusin, vilket talar för att detta moment föregåtts av andra. Ett profetord som avslöjar för oss något av den här ordningen i det som har att göra med tillkommelsen, finner vi hos profeten Jesaja:

–Dina döda skall bli levande, mina dödas kroppar skall uppstå. Vakna upp och jubla, ni som bor i stoftet, ty din dag är ljusets dag, och jorden skall ge igen de avsomnade. Kom mitt folk och gå in i dina kamrar, stäng igen dörrarna efter dig. Göm dig ett litet ögonblick, till dess vreden har gått förbi. Ty se, Herren kommer ut ur sin boning för att straffa jordens invånare för deras missgärning. Jorden skall blottlägga sina blodskulder och inte längre dölja sina dräpta (Jes 26:19-21).

Jag tror att dagen närmar sig då Gud kommer att kalla hem sitt folk. I det ögonblicket sker också den första uppståndelsen. Församlingen är då hemma. Detta åtföljs sedan av en fruktansvärd tid på jorden, då orätfärdigheten kommer att nå sin kulmen. Ondskan kommer att blottas men dess tid är begränsad. Vreden går över jorden, Herrens dag är då här. Då är vi framme vid detta som Paulus beskriver som den synliga parusin. Hela världen ska se Jesus när han då visar sig i makt och härlighet, men då kommer han inte ensam. Judas nedtecknade vad Hanok hade profeterat: "Se, Herren kommer med sina mångtusén heliga för att hålla dom över alla." När vi förstår att bibelorden som handlar om tillkommelsen innehåller olika moment, undanröjs det som kan verka motsägelsefullt. I det första brevet såg vi tydligt att Jesu tillkommelse innebär helt olika saker för världen och för församlingen. Om vi skulle studera ämnet djupare, skulle vi också se att det finns ett tredje perspektiv – det

som handlar om judafolket och Israel – men det är ett helt eget studium. Vi går istället vidare i 2 Tessalonikerbrevet, där jag vill påminna om ytterligare en vers i det andra kapitlet:

Stå alltså fasta och håll er till de lärdomar ni har fått, muntligt eller genom brev. Må vår Herre Jesus Kristus själv och Gud, vår Fader, som har älskat oss och i sin nåd gett oss evig tröst och gott hopp, uppmuntra era hjärtan och styrka er till allt gott i ord och gärning.

I det första brevet lade aposteln fram undervisningen om Jesu tillkommelse som ett tröstens och hoppets budskap. När han nu hade gjort upp med församlingens felaktiga förhållande till budskapet om tillkommelsen, påminner han här om sin tidigare undervisning, ett budskap som levandegör en evig tröst och gott hopp till uppmuntran och styrka.

I det andra brevets tredje och sista kapitel kan det verka som att han lämnar det stora profetiska perspektivet och tar ner församlingen till det praktiska och vardagliga planet igen. Men med ordet från det första kapitlet där vi läste om att "fullborda varje god företsats och gärning i tron, så att vår Herre Jesu namn förhärligas i er och ni i honom", förstår vi att ett ordentligt liv i tro och gudsfruktan har betydelse också i det stora perspektivet. Vi förstår hur viktigt det är att hålla fast vid det som konkret och praktiskt manifesterar Guds församling här i tiden. Att ta vara på ett enkelt bönemöte eller gå till ett bibelstudium kan vara en insats i motståndet mot det antikristliga systemet.

Undervisningen i Tessalonikerbreven lär oss att förstå vår tid. Den hjälper oss att se var frontlinjerna inför vår tidsålders avslutning går. Vi tvingas konstatera att mycket av det som sker i vår tid är preludier till det antikristliga systemet. Vi kan nämna den tekniska utvecklingen, den totala kontrollen över människor, hur nya ekonomiska system förbereds och växer fram och hur en enad världsreligion tar form. Här gäller det för församlingen att bevara sin frihet, att acceptera främlingskapet och hålla fast vid sin himmelska tillhörighet. För en sådan församling är budskapet om att Jesus kommer framför allt ett tröstens och hoppets budskap. Maranata – Kom Herre Jesus.

- Jag fick

Vittnesbörd av Esther Melo Dominikanska republiken

Sändes ursprungligen som en podd på spanska
(lyssna på www.maranata.do)

Mitt namn är Esther Melo och jag föddes i Batey Palavé, där jag också växte upp och fortfarande bor med mina barn. Under min barndom var jag ofta engagerad i samhället och deltog i kulturella grupper. Redan vid 12 års ålder fick jag börja med att hjälpa lärarna att undervisa i klassrummet och att forma teater- och poesigrupper. Senare, som tonåring började jag delta i religiösa grupper och besökte då den katolska kyrkan tillsammans med min farmor. Jag var alltid den som fick läsa bibeln för henne, eftersom hon nästan inte kunde se. Jag var också det äldsta barnbarnet.

Hela grundskolan gick jag här i bateyen men för att gå i gymnasiet var vi tvungna att resa till Manoguayabo, en förort till huvudstaden Santo Domingo, eftersom det inte finns någon gymnasieskola här. Det var ekonomiskt svårt för mina föräldrar, eftersom jag kommer från en omstrukturerad familj där min mor hade två barn med min biologiska far och sedan tvingades gifta sig igen, för att han lämnade oss och reste till USA. Men genom Guds omsorg fick vi en ny pappa som uppfostrade oss och gav oss mycket kärlek. Han var av haitisk nationalitet, men tyvärr gick han bort alltför tidigt.

Som vuxen gifte jag mig med en man och fick två barn. Då min yngsta son var bara åtta månader dog min man i en olycka och jag blev änka. Jag kände mig som om jag var i en avgrund, ensam och övergiven, även om min familj fanns för mig. Jag kände mig förlorad och grät varje dag.

En dag satt jag utanför min bostad med mina två barn, en femåring och en liten bebis, och jag grät. Det fanns ingen lösning för mitt liv och jag kände mig mycket tom. En granne kom ut från sitt hus med sin gitarr i handen och jag frågade gråtande vart han skulle. Han sa att han skulle gå hem till ännu en granne som heter Elias, för där skulle det vara ett möte. Direkt bad jag honom att vänta på mig. Jag skyndade in och tog på mig skor, tog med mig mina barn och följde med till mötet. Det var den 6 januari.

När jag satt där hörde jag först Veronica, en svensk missionär sjunga en sång som heter "Frid mitt i stormen". Det kändes som att hon sjöng den sången för mig och många saker kom till mitt liv, mitt sinne, mina tankar och mitt hjärta. Det var som en vind som blåste på mig och jag fick en känsla av att helig Ande kom in i mitt liv just då. Från och med då visste jag att Jesus hade kommit in i mitt hjärta.

När mötet var över hälsade alla mycket vänligt och jag kände mig som om jag var med en verklig familj, att jag var hemma. Från och med då kände jag Guds närvaro inom mig. Veronica fortsatte att besöka mig och jag började gå till församlingens möten. Det tomrum jag haft inom mig försvann påtagligt och det har fortsatt att fyllas fram tills idag, speciellt när jag går till församlingen och mötena.

Jag tackar Gud för att han ledde mig på sin väg och för att jag fick lära känna den grupp av bröder och systrar som har stöttat mig i svåra och bra ti-

der. Hittills fortsätter jag på Guds väg och jag vill aldrig ta ett steg tillbaka i livet. Jag vill tjäna honom och församlingen.

Ofta hjälper jag personer som behöver hjälp i bateyen. Om någon är sjuk och jag måste leta efter hjälp åt dem, gör jag det. Om en person dör och det inte finns tillräckligt med resurser för en begravning, går jag ut och letar efter hjälp tillsammans med mina vänner, så att personen kan få en värdig begravning.

Förutom mina två barn så är församlingen den familj som Gud har gett mig. Jag brukar säga till mina vänner att om de går vägen med Herren kommer de aldrig att ångra det, för det har varit glädjen i mitt liv. Jag har haft svåra tider, men jag vet att jag inte är ensam, för Jesus är alltid där bredvid mig, för att hjälpa mig att övervinna svåra tider och strider. Kampen är inte min eller er, utan den är Herrens. Jag känner mig mycket tacksam för att vara på Guds väg.

Som mor till två ungdomar, Ángel och Arcángel, känner jag mig mycket orolig för deras framtid och utveckling. Jag ber därför om förbön, för mitt hem, för mina barn och för varje person som bor här i bateyen.

Vilken tror du skulle vara den största utmaningen för oss här?

Jag tror att vår största utmaning är att jobba med barnen genom våra barnmöten, så att de får en riktig grund i sina liv. Om vi skapar hälsosamma barn med medvetenhet om vem Gud är

k uppleva frid

och hur stor och kärleksfull han är, tror jag att dessa barn inte kommer att gå vilse på vägen. En annan utmaning är att se vad vi kan erbjuda ungdomarna för att uppmuntra dem att komma och lyssna på Guds ord, och hitta en fri, trygg och hälsosam plats där de kan lämna gatan och världen bakom sig. Lära sig att älska Gud, sina liv, sin far, mor och sin familj. Jag tror att det är en utmaning som var och en av oss kristna måste ta på oss.

Batey Palavé har många dominikaner och många haitier som lever här tillsammans. Jag inser att det finns en stark haitisk kultur här och på senare tid har migrationen i landet förändrats mycket och jag ser också många svårigheter. Kan du förklara något om detta och hur det påverkar människorna?

Som jag sa tidigare är detta en batey där det tidigare fanns sockerrör. Kring sockerrörsplantagen växte det fram bateyer, där arbetarna bodde. Haitiska arbetare togs till Dominikanska republiken för att jobba på dessa plantager. När sockerindustrin och sockerrörsodlingarna försvann från samhället stannade många haitiska familjer kvar, bildade familjer och deras barn föddes här. De flesta av dem saknade nödvändiga dokument, eftersom deras föräldrar var arbetare och hade anställts på kontrakt. Många som föddes registrerades aldrig i folkbokföringen.

Idag förs en migrationspolitik som arbetar för att utvisa alla som saknar uppehållstillstånd. Den är alltför hård för och orättvis eftersom myn-

digheterna tar med sig barn som fötts, vuxit upp och levt hela sina liv här i Santo Domingo och inte känner till Haitis territorium. Migrationsprocessen är svår eftersom migranterna inte kan röra sig fritt, då de saknar dokument. De blir utskällda, misshandlade och utpressade av militären, som inte gör rätt saker. Det är känt att varje land har regler om att utlänningar måste ha dokumentation och att de som inte har det måste åka tillbaka till sitt land. Men här måste man också veta att det finns många som fötts här i Dominikanska republiken och därför är dominikaner.

I Palavé känner vi flera haitiska familjer och precis som du säger saknar de dokument och är därför i fara att utvisas, men vi har också sett många förändringar hos människor. Kan du ge oss något vittnesmål från en familj?

Under de år Comunidad Maranata (namnet på församlingens mission) arbetat här, har flera familjer fått hjälp. Till exempel kan jag berätta om Delfinas och Soilas familjer, som tidigare levde under svåra förhållanden. Förutom att få fram pengar för att betala hyran, var de tvungna att se till att barnen fick mat, och det var en mardröm för dem. Familjen var mycket stor, men tack vare Gud och Comunidad Maranata så fick de en god hjälp. Nu har de fått en egen trygg bostad och förändringen är märkbar. Deras barn har fått en annan framtid, och Gud har verkat i deras familj, som har förändrats till det bättre. De känner sig trygga och glada och de har tak över

huvudet som de vet att ingen kan ta ifrån dem, och deras barn är skyddade. Dessutom kan barnen studera, något som de tidigare inte visste hur de skulle klara av. Detta är ett tacksägelseämne.

Vad vill du förmedla till den som läser ditt vittnesbörd?

Det första är vikten av att ha Gud i sitt hjärta, och att var och en som läser vittnesbördet ska tänka på att det finns platser i världen, som till exempel Batey Palavé, Lechería och Caballona (fattiga och utsatta områden i närheten av Palavé), där det finns människor som lever i fattigdom och är marginaliserade från samhället. Där finns grupper av unga människor som behöver hopp om framtiden, och som inte får nekas möjligheten till ett hälsosamt och lyckligt liv. Jag vill be var och en av er att be för dessa marginaliserade samhällen, främst för att de som bor här ska få uppskatta livet och älska Gud, eftersom Gud har en plan för var och en.

Låt oss be för dessa platser, att Guds välsignelse ska nå dem, och att vi varje dag kan hjälpa dessa barn och ungdomar till en lovande framtid – att de ska finna Guds väg och inte låta sig överväldigas av det onda som finns i världen. Vi behöver ha tro och lysa med Guds gudomliga ljus som sätter alla behövande människor först. Be för Batey Palavé och andra bateyer. Glöm inte att det finns många behovets människor här i en avlägsen del av världen, som Herren älskar!

Ett fullstä

För att vi som människor ska kunna leva hela och fulla liv, behöver vi fyra ting: Sanning, makt, mening och kärlek.

Varför just dessa fyra, och var finner vi dem?
Det ska jag tala lite om i denna artikel.

Sanning och lögn

Varför ljuger människor? Eller, för att vara mer personlig: varför ljuger jag? Jo, som regel för att upprätthålla en bild av mig själv som jag önskar att andra ska ha. Små eller stora lögner – det handlar oftast om att inbilla andra om att en önskad fantasivärld är sann. Jag tar en genväg till framgång genom att försöka dölja mina fel. Och som regel funkar det – de flesta av oss är nog ganska duktiga på att ljuga och upprätthålla bilden vi skulle önska var sann.

Att det är fel att ljuga är nog de flesta eniga i – men varför? Jo, för att en värld dominerad av lögn betyder kaos. Föreställ dig en värld där alla ljuger hela tiden. Det går inte att förhålla sig till en sådan verklighet, för det går inte att lita på någon, inte att planera något, eller få något gjort. Man blir isolerad och ensam – för det enda man vet är det som föregår inne i ens eget huvud. Den dystopiska världen finns naturligtvis inte – men varje gång man ljuger, så bygger man upp den världen.

Den lögn som antagligen är värst, är den som följer i otrohetens spår. En make eller maka har ljutit för sin livskamrat över en tid – men till slut kommer sanningen fram. Vad händer då med den som har utsatts för lögnen?

Man börjar fråga sig vad som egentligen är sant. Var började lögnerna? Vad var sant och vad var det inte? Enligt många psykologer är äktenskapsbrott något av det värsta man kan gå igenom, därför att man mister greppet om verkligheten. Man har levt tillsammans med en person som man har litat på till hundra procent – och som man har byggt upp sitt liv runt. En trygg borg, ett säkert fäste. Men så brister bilden, och man måste plocka upp alla sina upplevelser och känslor igen, och undersöka dem. Var det sanna upplevelser? Var man verkligen lycklig? Är hela livet baserat på en lögn?

Vi behöver sanning – annars blir vi förvirrade så till den grad att vi inte vet vilken värld vi lever i. Sanningens värld är på alla sätt och vis bättre än lögnens. Sanningen gör ont – men alternativet är kaos. Om jag hade varit en psykolog, så hade jag sagt: "Gör ditt allra bästa för att alltid tala sanning. Det kommer smärta dig ibland, och försätta dig i problem ibland – men till slut så kommer du bygga en personlighet som folk kan lita på, och det kommer vara gynnsamt för dig själv." Men jag tror inte att problemet bara ligger i oss själva, men att vi behöver hitta ett sätt att leva i en värld full av lögner – vi behöver en klippa som det går an att stå på.

Dessutom är jag inte psykolog. Jag är evangelist. Och som karaktären Evangelist i den sällsamma boken *Kristens resa* av John Bunyan, så har jag ett uppdrag – och det är att peka på Den korsfäste, så att den som bär på en börda kan få utstakat riktningen de skall gå i.

Då Jesus kom, var han inte rädd för att tala sanning när det var som mest obekvämt. Han gjorde sig inte känd som en taktiker, då han talade barmhärtigt och omsorgsfullt till de svagaste i samhället – men avslöjande och varnande till dem som satt med makten. Något av det mest dramatiska Jesus gjorde var då han kom till Jerusalem strax innan påskan, och gick in i tempelområdet och slet masken av den kommers som pågick där. Han avslöjade att bakom påstådd gudsfruktan och vördnad för det gudomliga, hade man gjort om Guds hus till en handelsplats och rövarkula.

Det var naturligtvis impopulärt bland de styrande, och dessutom ett direkt hot mot deras ställning. Om de inte längre kunde använda templet som kontrollerande maktcentrum, vad hade de då kvar? Därför fängslade man Jesus, och med hjälp av falska vittnesbörd framställde man honom som ett hot mot templet och Romarriket.

Endigt liv

Undervisning av Paulus Eliasson

Jesus dog, bland annat, som ett sanningsvittne – i protest mot en värld där opportunism och pragmatism var de främsta maktmedlen. Därför blev också hans efterföljare, apostlarna, starkt knutna till tanken på ärlighet, redlighet och sanning – i kamp mot lögn och falskhet. De hade som uppdrag att genom Den Helige Andes kraft forma en familj som präglats av sanningen. Aposteln Paulus säger till församlingen i Efesus:

Lägg därför bort lögnen och tala sanning med varandra. Vi är ju delar i samma kropp (Efeserbrevet 4:25).

Om vi är delar på samma kropp, så är lögn inte bara onödigt, men direkt skadligt. Om jag ljugar för min kropp att skadan i mitt ben inte är farlig, så hjälper det mig inte på något sätt. Bara sanningen leder till verklig utveckling i Jesu kropp.

Bär du på lögnens börda? Har du skapat en falsk bild av dig själv, din församling, din familj – eller något annat – och upplever att du inte kommer ut ur det du har trasslat in dig i? Ingenting är så smärtsamt som att bryta med lögnen, och den enda vägen ut är att få möta Den Sanne, han som Uppenbarelsboken kallar för Trofast och Sann (Uppenbarelsboken 19:11). Det är han som kommer att segra till slut, han som inte kan ljuga. Så fall ned

vid hans kors – och kasta dig i Guds armar! Det är bara Fader, Son och Den helige Ande som kan göra dig till en sann människa. Som kan placera dig på en klippa där du inte behöver ljuga för att bli älskad och respekterad. Du behöver sanning för att kunna leva ett helt och fullt liv – och det är bara Jesus som kan ge dig den sanningen.

Makt och vanmakt

Makt låter inte bra. Man tänker automatiskt på ekonomisk makt, politisk makt – och kanske på manipulation och våld. Men motsatsen till makt är vanmakt, och vanmakt är absolut inte en bra upplevelse. Har du känt vanmakt? Någon som har makt har kanske tvingat dig att göra någonting – och du ville inte, men hade inte makt att göra det du ville. Det är vanmakt. Vanmakt är också när du vill ta dig ur en situation, men inte klarar det. Kanske du är slav under alkohol? Pornografi? Lögn? Lathet? Något annat?

Alla upplever vi någon slags vanmakt. Jag är inte så fysiskt stark – och ibland vill jag bära något jag inte klarar, och blir frustrerad. För det är just frustration som vanmakt skapar. Du kanske är i en arbetssituation som är frustrerande, för att du inte har makt över din arbetsvardag? Eller i ett förhållande där du kontrolleras? Eller

en församling som kväver ditt andliga liv? Då upplever du helt säkert vanmakt.

I Bibeln talas det mycket om maktlösa människor, de som befinner sig längst ner på den sociala rangstegen. I Israel på profeternas och Jesu tid, var det framför allt änkor, faderlösa, invandrare och barn. De var utsatta ekonomiskt och socialt – och Bibeln talar strängt till resten av samhället, att de måste ta tillvara dessa utsatta gruppers intressen. Jesus berättade en gång en liknelse om en änka som var i en rättstvist, men hon visste att domaren var korrumperad, och att hon omöjligt skulle få en rättvis dom. Du känner helt säkert igen en sådan känsla från någon gång i livet – och när man känner vanmakt, drivs man åt ett av två håll: Apati eller kampvilja. Ibland hålls hela folk i vanmakt, när de som har makt inte delar den på något sätt. Det kallas för diktaturer – och diktaturer leder till både apati och kampvilja. Vi läser i dagspressen om hur modiga kvinnor i Iran bränner sina hijaber därför att de har låtit frustrationen få utlopp i kamp. Framtiden får visa om de får tillbaka makten över sina egna huvuden, eller om det unika upprорот kommer att slå ner. Apati eller uppror är de vanligaste reaktionerna mot vanmakt. Men finns det ett tredje alternativ?

I liknelsen om änkan och domaren valde änkan varken underkastelse eller vapen – hon valde ståndaktighet, uthållighet och okuvlighet. Hon gick till den onde domaren varje dag, och nödgade honom: "Ge mig rätt mot min motpart!" Hon hade makt – och den makten låg i hennes egen ostopppbara vilja till det rätta. Till slut gav domaren med sig, och gav henne rätt – för att hon skulle ge sig med sitt tjat.

Det intressanta är att poängen i berättelsen Jesus gav inte var "När du möter orättvisa, så använd uthålligt tjat som vapen", utan han använde detta som en parallell till bön. Bön är inte att träda fram för en onådig och ond domare – utan att vända oss till vår kärleksfulle himmelske Fader med våra önsknings. Vi har inte makt – men han har det. Bönen är vårt vapen mot vanmakt.

Nu vill kanske en kommunistisk revolutionär eller en socialistisk reformator invända och säga: "Om vi alla bara ber, så kommer ingenting att förändras! För att få till en strukturell förändring i samhället måste vi ta upp kampen emot kvalet!" Och i det har de både rätt och fel. För bön är inte bara att stänga dörren till problemen och skapa en bubbla där man kan känna att vanmaktens bojar släpper taget – utan bönen är förutsättningen för den förändring som vår värld behöver.

Ett hundratal lärjungar bad i tio dagar efter att Jesus hade rest hem till himmelen. De var maktlösa inför de militära, politiska och sociala strukturerna som styrde den dåvarande världen – och de skulle bli ett lätt byte för de politiska rovdjurens vassa tänder. Men i bönen mötte de Gud. Där tillbad de Sonen. Och i bönen blev de beklädda med Andens kraft, som gav dem frimodighet att gå ut, utan att bekymra sig för vilka konsekvenser det skulle få.

Detta hade lärjungarna lärt sig av Jesus själv. Han som var och är Gud själv, avklädde sig sin makt och härlighet då han blev människa i inkarnationen – och under hela sitt liv identifierade han sig med de maktlösa människorna, nederst på rangstegen. Han var ingen karriär-jägare eller narcissistisk maktmänniska. I stället visade han vad sann makt består av – nämligen makten att tjäna. Han sa:

Den som är störst bland er ska vara de andras tjänare (Matteus 23:11).

Jesu filosofi – om man kan säga så – var att storhet inte mäts i muskler, pengar eller inflytande – utan kommer från förmågan att lyfta andra människor. Han beskrev och förverkligade en värld där de starka använder styrkan för att hjälpa de svaga, och de svaga tjänar de ännu svagare – motiverade av kärlek till alla människor. Och för Jesus var inte detta bara en filosofi, utan något han uttryckte tydligare än någon annan i historien, då han dog på korset:

Så har inte heller Människosonen kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många (Matteus 20:28).

Då Jesus dog på korset såg människorna runt honom en maktlös människa – en som hade misslyckats i sitt uppdrag, och som nu blev hänsynslöst mördad av de verkliga maktinnehavarna: Romarrikets hantlangare. Men uppståndelsens morgon vittnar om något mycket större, nämligen att han i sitt kors vann en evig seger:

Han avväpnade härskarna och makterna och gjorde dem till allmänt åtlöje när han triumferade över dem på korset (Kolosserbrevet 2:15).

Kanske du är en av dem som känner vanmakt och frustration ta överhanden – och det driver dig antingen till att kapitulera i maktlöshet, eller att ta till revolutionens vapen. Jesus visar en tredje väg – den där vi har gemenskap med honom som har all makt i himmelen och på jorden. Och med hans kärlek och ståndaktighet som vägvisare, utövar vi den himmelska makten på den här jorden. Makten att lyfta upp den som har fallit, och att styrka maktlösa händer och vacklande knän. Det är bara Jesus som besitter den makten.

Mening och meningslöshet

Något som ateister ofta säger till mig är att det inte finns någon mening eller mål med tillvaron. Vi kom från ingenting – och vi går till ingenting. Ingen placerade oss här, och vi är inte på väg till någon. Det finns ingenting att tro på, att hoppas på eller att älska

– annat än det vi själva väljer att tro, hoppas och älska.

Det säger de. Men så lever de inte. De lever som om saker och ting spelar roll – som om lycka, hälsa, familj, vänskap och framgång är något objektivt gott. Den kristne filosofen Francis Schaeffer sa att ateister måste ha två "avdelningar" i sitt sinne: En där de beskriver hur världen är förskaffad utan Gud. Där kom universum till utan mening, liv är resultatet av icke styrda processer – och framtiden är ett evigt kallt universum utan innehåll. I den världen finns ingen plats för mening. Men samtidigt kan man inte leva i den världen – och därför måste man skapa en annan avdelning. Det är den där man blir upprörd över rasism och orättvisor, där man genuint älskar sina barn, kämpar för en bättre framtid – och arbetar mot hat.

De två världarna kan inte mötas, för de passar inte ihop i en ateistisk världsbild. I sin yttersta konsekvens är det nämligen likgiltigt om man räddar ett barn från att drunkna, eller skanderar nazistiska slagord. Det finns ingen slutlig belöning eller straff för det ena eller andra. Ingenting är objektivt ont eller gott. Men, som sagt – ingen kan leva på det sättet. Vi behöver mening, lika mycket som vi behöver sanning och makt. Utan mening betyder det nämligen ingenting om vi sitter på all sanning och har all makt i världen. Vad ska vi göra med denna sanning och makt?

Sisyfos är mannen som i grekisk mytologi hamnar i Hades dödsrike, och döms till att rulla en sten upp för en kulle. Om stenen höll sig på kullen skulle Sisyfos bli fri – men varje gång han når toppen rullar stenen ner till botten igen. Det är i korthet mytologin bakom uttrycket "sisyfosarbete", ett i grunden meningslöst arbete, därför att det inte leder någonstans. Men Sisyfos har faktiskt en längtan – och längtan är löftet om befrielse från dödsriket. Det enda sättet han kände till, var att rulla sin tunga sten – och varje gång han misslyckades börja om igen. Utan tanken att stenen kanske skulle lägga sig till ro på toppen nästa gång, kunde han ha gett upp. Men det fanns en längtan om befrielse i honom, som drev honom till att fortsätta.

Det säger någonting sant om

människan. Vi är inte nöjda med meningslösheten. Vi kommer fortsätta att kämpa för mening, även om vi misslyckas gång på gång – därför att vi djupast inne tror på meningen.

Som kristen upplever jag vissa saker som djupt meningsfulla. Egentligen upplever jag det allra mesta som meningsfullt – men vissa saker känns som så nära det jag skapades för, att det fyller mig med glädje. Att sjunga lovsånger till Gud, dela tröst med en som sörjer, dela ut kläder till fattiga, döpa en nyfrälst, dela brödsbrytelse i en sjuk persons hem, eller att vittna för en som inte tror. Sådana saker känns otroligt meningsfulla, därför att jag tror att det har ett evighetsvärde.

Men tänk om den nydöpte inte förblir i sin frälsning? Tänk om den fattige slänger kläderna jag har gett? Tänk om allt det goda du och jag har gjort i hela vårt liv, till syvende och sist inte gjorde något gott för någon? En gång stod jag i en rumänsk by och delade ut kläder. En gammal man kom bort till mig, och ville viska något till mig. Jag lutade mig till honom, och han sa: "Ni gör ingenting gott!", så spottade han på marken och gick sin väg. Då tänkte jag "Vad gör jag här? Kanske han har rätt?" En vacker dag kanske det visar sig att allt jag har gjort brinner upp och blir till ingenting. Finns det då någon mening?

En liknande tanke måste ha fyllt Jesu lärjungar på påskaftonen, då Jesus var död. De hade upplevt livet med Jesus som extremt meningsfullt. De hade sett lama gå, stumma tala – och undertryckta återvinna sin värdighet. De hade hört Jesu ord om sanning och makt – och i all sin enkelhet hade de tagit till sig budskapet, och trott det. Men så hade påskhelgens trauma slagit allt i spillror. Jesus – han som hade fyllt livet med mening – var nu död. Vad spelade det då för roll? Och mitt i den meningslösa tillvaron föll de tillbaka till det de kände sig komfortabla med. Simon Petrus sa: "Jag går och fiskar", och alla de andra följde med honom. Om man inte kan fylla sitt liv med mening – så kanske man i alla fall kan fylla det med det man känner att man kan?

Det är efter en natt av lönlöst fiskande, som Jesus står på stranden i gryningen och ropar in dem på land. Den

uppståndne frälsaren delar sin mat med de hungriga lärjungarna, och så spänner han blicken i Simon Petrus och säger de orden som är viktigare än alla andra: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Den frågan är en inblick i Jesu eget hjärta – och svarar på frågan vad han anser som meningsfullt. Vi vet att Jesus visste svaret på Simons fråga – men föreställ dig för ett ögonblick att han inte gjorde det. Att Jesus ställde en fråga till sin närmaste vän (som tidigare hade förnekat honom) utan att veta svaret. Då förstår du hur mycket Simons svar betydde för Jesus. Det som gjorde Jesu födelse, liv, död och uppståndelse meningsfull var inte vad han hade lyckats åstadkomma av helbräddagörelse, undervisning och uppror – utan det hjärta som han hade lyckats öppna och flytta in i.

Det är det jag säger till mig själv när jag tänker tillbaka på den mannen som sa till mig: "Ni gör ingenting gott!" Kanske det stämmer. Men det är inte detta som ger livet mening – det är bara ett sätt att uttrycka den mening som livet redan har. Kanske det misslyckas – men det jag ska stå med inför den vita tronen på domens dag är inte en lista på allt jag har åstadkommit. Det är en bekännelse: "Jag älskar Jesus, därför att Jesus först älskade mig." Det ger livet mening.

Det största av allt

Om sanning, makt och mening är nödvändiga delar i varje liv – så är kärleken ändå den delen som ger de andra innehåll. Utan kärlek är sanningen bara fakta som kan användas för att skada. Utan kärlek är makt ett fruktansvärt vapen i hatets tjänst. Och utan kärlek är mening innehållslöst.

Det är naturligtvis ingen chockerande nyhet att komma med påståendet att alla människor behöver kärlek; det kan du hitta i vilken Disney-film du vill. Men kärlekens vara eller icke vara i våra liv kan inte reduceras till musikalerna och romantiska filmer – eller till klichéer i motivationstal. Kärleken, så som den presenteras i Bibeln, är det närmaste vi kommer till Gud själv. Inte bara på det sättet att när vi upplever kärlek, så ser vi någonting av det gudomliga – men att när vi ser på Gud, så ser vi hur sann

kärlek ser ut, obesmittad av fördärvande lust och falsk ytlighet.

Vår värld är dominerad av två ting: Äkta hat – och falsk kärlek. Vad som är värst av de två får var och en göra sig tankar om. Vi har skapat en föreställning om att kärlek handlar om de känslor som Bibeln beskriver som begär. Och så får allting ge vika för dessa felstämplade lustar. Parollen "Följ ditt hjärta" har blivit liktydigt med "Följ dina begär, oavsett vad de förstör, ruinerar och skadar". Därför blir människor ofta andliga vagabonder som söker efter det äkta och oförfalskade – på jakt efter kärleken.

Då Jesu apostlar ska beskriva vad kärleken är, och hur man själv ska uttrycka den – så pekar de alltid på korset:

Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare (Romarbrevet 5:8).

Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Mina älskade, om Gud har älskat oss så högt, är också vi skyldiga att älska varandra (1 Johannes 4:10-11).

Vi älskar därför att han först har älskat oss. (1 Johannes 4:19)

Om man funderar på vad oförfalskad kärlek är, så ska man vända sin blick till den korsfäste. Och vill man få motivation och kraft till att själv älska så som han har älskat – då är det gemenskapen med den treenige Gud som är vägen. Fadern älskar oss. Sonen älskar oss. Och den kärleken är utöst i våra hjärtan genom Den Helige Ande som också älskar oss och bor i oss medan vi väntar på att vi ska få möta Jesus igen.

Gud kallar idag sin församling till att vara ett epicentrum för kärlekens utbredande, och en kraftstation där människor kan möta sanning, tjänande makt, verklig mening – och oförfalskad kärlek. Jag vet att de flesta församlingar inte ser ut på det viset, men det förhindrar inte Guds längtan och plan att utföras. För där två eller tre är församlade i hans namn, där är Jesus mitt ibland dem; och då finns det förutsättningar. Kom till Jesus, och låt honom få bli din sanning, din makt, din mening – och din kärlek!

Den bortglömda parusin

Utdrag ur ledare av Arne Imsen från Midnattsropet nr 6 1998

För några år sedan fanns i vårt land ett antal massmedier som förde fram budskapet om Jesu tillkommelse. Dessutom fanns bortåt 600 pingstförsamlingar. Oftast hade de mycket brinnande predikanter som ständigt återkom till ämnet Jesu snara tillkommelse. Runt om i vårt land fanns alltså en kontinuerlig förkunnelse om eskatologiska frågor. Det målades och beskrevs vad som skulle ske i samband med Jesu tillkommelse. Det apokalyptiska skeendet uppmärksammades och förklarades. Man hade helt klart för sig att församlingens primära uppgift var att genom ständig mission och evangelisation verka för att skaran blev fulltalig och därigenom påskynda Jesu tillkommelse. Det var enfaldig, men ursprunglig och äkta hängivenhet. Det var detta som i rumsrena kyrkliga miljöer nedlåtande definierades såsom obskurantism och fanatisk sekterism.

År 1912 var temat för det nystartade Filadelfiaförlagets första bok, sammansatt av några seriepredikningar, *Jesus Kommer*. Fyra år senare började utgivningen av *Evangelii Härold*, tidning för andlig väckelse och fri mission:

– Vår önskan är att till vår blivande läsekrets få frambära det gamla, ur-

sprungliga frälsningsbudskapet om rening från all synd, om Andens dop och gåvor, om Jesus som kroppens läkare och om hans snara tillkommelse, samt om den dom som väntar de själar som förkasta honom.

Så smalspårigt och ensidigt anmäldes tidningen men knöt i verkligheten an till en sedan urkristendomen andlig succession, vars fenomen känns igen under det motsägelsefulla begrepps-paret "den eskatologiska paradoxen". I ett kortare eller något längre perspektiv slås det fast utan minsta tvivel: Jesus kommer snart!

Det uppfattades av samtidens kristenhet såsom fränstötande extremism utan förankring i klassisk teologi. Det är emellertid ett väckelserop till alla, ty tiden är för alla mycket kort och ytterst begränsad, mätt med rätt mått. Svaret på de djupare liggande livsfrågorna finns hos Jesus och blir vår erfarenhet genom hoppet, som är dyrbart, levande, saligt och förblivande.

Om detta på något sätt fördunklas, då finns det ingen tröst för någon, och då är vi de mest ömkansvärda av alla människor, och bör för sanningens skull, i ärlighetens namn, byta religion och möjligen istället dyrka denna tidsålders gud med hans djupheter, mystik och förfalskade härlighet.

Den helige Ande gör Jesu tillkommelse levande och omedelbar, eftersom en dag blir som tusen år och tusen år som en dag i Andens rike och den kristnes erfarenhet. Där Anden är Herre är frihet, härlighet och oändlighet.

Om vi tar bort hoppet går evighetsperspektivet förlorat. Vad hjälper tro och kärlek, om vi inte har hopp?

Det är som att rasera ett av de tre bärande fundament som för församlings- och gudstjänstliv förklaras bli bestående då allt styckverk har nått sitt slut.

Hoppet är själens ankare innanför förlåten i den himmelska världen. Genom hoppet har tanke, känsla och vilja fått fäste i den eviga världen, varifrån vi ock väntar vår Herre och Frälsare. Karismatiska utfästelser och utlevelser utan denna förankring och detta perspektiv, leder till new age-besläktad nyandlighet utan tidlig försoning och evig salighet.

Hur länge vi än får vara här, är tiden synnerligen kort och livet kan sluta blixtnabbt, varför ropet till var och en är aktuellt och angeläget: Var redo, ty snart är vår tid avslutad!

När vi går ur tiden, oberoende av när och hur det sker, då hämtar han oss och för oss genom dödsskuggans dal, skyddade och tröstade av hans käpp

och det fördunklade hoppet

och hans stav och han ska föra oss till den eviga vilans boningar där vi ska bo evinnerligen.

Genom tron är Jesus här hos oss i tiden. I hoppet är vi införsatta med honom i den himmelska världen och genom Kärleken förverkligar vi nådesuppdraget under det att vi bidar efter och älskar hans tillkommelse.

Den man älskar talar man om, sjunger man om, avskiljer sig för, söker sig till och lever för. Det är inte en programpunkt, en doktrin eller en kyrklig tradition. Det är en natur, en livsstil och en passion, varför parusin – hans närvaro – hans tillkommelse och församlingens uppräckelse egentligen är en teknikalitet; den gudomliga ramen för ett blixtnabbt inre skeende, förvandlingen.

Vi ska följaktligen antingen tas bort – gå förlorade eller tas upp – evakueras till befrielse. Men därmed är inte tillkommelsen avslutad. Den har flera akter. Den angår hela mänskligheten, eftersom Gud har insatt sin konung och gjort sin Son till både Herre och Messias.

Han ska döma levande och döda och alla ska sist och slutligen bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus är Herre.

Riket ska upprättas och som ett resultat av upprättelsen blir nya himlar och

en ny jord proklamerad och frambringad. Där förkunnelsen om Jesu tillkommelse av en eller annan anledning tystnat, är allt förändrat, eftersom frälsnings- och framtidshoppet inte kan ersättas med tidens alla hoppande prognoser och förhoppningsfulla drömmar.

Församlingen är instängd i tiden. Det är dock inte särskilt långt tillbaka i tiden då talet om himlen faktiskt var levande. På några decennier har situationen i detta avseende förändrats till oigenkännlighet. Det verkar som om människor inte längre maktar med att höja sig över tillvarons existentiella frågor: Vad ska vi äta, vad ska vi dricka? Vad ska vi kläda oss med? Hur ska vi roa oss?

De materialistiska problemen är ju egentligen kroppskultur: Må bra, ha det bra och kämpa för höjd standard och bättre levnadsvillkor. Som om vi genom våra religiösa ansträngningar skulle kunna skapa ett inomvärldsligt paradiset!

Det fanns en stor och mäktig front som verkligen kämpade för att bevara den tro som en gång för alla var överlämnad åt de heliga och som icke var förhandlings- eller anpassningsbar, med Jesu Kristi kors som gränsskiljande maktfaktor. Denna förkunnelse slog

igenom på många sätt i vårt land.

Hundratals fria församlingar, tusentals väckelsepredikanter, veckotidningar, böcker, hundratals eskatologiska böcker, program och väckelsemöten runt om i hela vårt land genomsyrades av detta budskap. Vilken kontinuitet och intakt front med väckelsekristen stridsmoral och offensiv prägel; en andlig maktfaktor vars inflytande var enormt. Och plötsligt är alltsammans försvunnet, som om det aldrig existerat! Som efter en jordbävning som totalt förändrat den religiösa topografin i vårt land.

Förkunnelsen om Jesu tillkommelse är en kulturprotest och en total uppgörelse med världens alla gudsfiendliga makter och herravälden med religiösa eller hedniska attribut. Om det är sant, måste det givetvis framgå av kristen tro, förkunnelse, livsstil och verksamhet.

Förkunnelsen om Jesu återkomst innebär en total uppgörelse med allt. Livet upphör inte i och med den biologiska döden. Det står i Skriften att Gud gjort Herren Jesus Kristus till domare. Han ska döma levande och döda, som det sägs i den kristna trosbekännelsen. Om det verkligen är sant, så måste det komma fram i den kristna förkunnelsen.

Sabotage mot skapelseordningen

Appell av Yngve Stenfelt

Är det möjligt att förstå människan och hennes tillvaro? För att inte famla i mörker utan få tillförlitlig upplysning behöver vi gå till Bibeln. Den säger oss att det finns en underbar plan med människan; att hon ska ha ett innerligt gudsförhållande, en gemenskap med Gud.

När man tränger in i Guds rådslut, Guds plan med människan, så blir man gripen i sitt inre. Man förstår att livet handlar inte bara om att födas och dö, inte bara om att vara barn, ha sin ungdomstid, medelålders, ålderdom och sedan inget mer. Det handlar inte bara om utbildning, karriär och pension. Nej, här finns en början och en fortsättning som går rakt in i evigheten. En början med en födsel, men redan innan födseln har en befruktning ägt rum. En förbindelse mellan man och kvinna. Där börjar livet, som kulminerar med födsel när människan träder ut i dagens ljus.

Att sabotera denna process är en mycket allvarlig sak. Det är ett sabotage mot Gud. Tänk dig in i vilken balans Gud har lagt ner i skapelseverket. Det finns ungefär lika många män som det finns kvinnor. Två kön som till antalet är ganska lika. Vad är detta? Jo, det är Guds balans i skapelsen. Här har människan försökt att sabotera under historiens gång och det sker fruktansvärda sabotage också i vår tid.

Vi kan läsa om barnamördarna Farao och Herodes som var ute efter de nyfödda gossebarnen. I vår tid är sabotage i synnerhet inriktade på flickfos-

ter. Ja, allt dödande är fruktansvärt allvarligt och det är ett sabotage mot livet. När Farao ville kasta de nyfödda gossebarnen i Nilfloden så begick han en fruktansvärd synd. En synd som icke blev ostraffad. När straffet uttalas så säger Gud:

Du skall säga till farao: Så säger Herren: Israel är min förstfödde son, och jag har sagt till dig: Släpp min son, så att han kan hålla gudstjänst åt mig. Men du har inte velat släppa honom. Se, därför skall jag döda din förstfödde son" (2 Mos 4:22-23).

Farao ville inte släppa folket, men i den straffutmätning som sker så tar Gud hänsyn till vad som har skett med barnen, gossebarnen i det flydda. Samma straff som drabbade Israels barn drabbar nu Farao och hans barn. Man kan aldrig komma undan med makt och styrka utan här gäller gudsfuktan och rättfärdighet.

Så fanns det då ett par Gudfruktiga kvinnor som räddade Mose liv och historien fick sin gång, helt annorlunda än vad Farao hade tänkt sig. Historiens gång är efter Guds plan med ett folk, frigjort från Egyptens tvång och dess inflytande. Ja, Gud han låter inte gäcka sig, ty vad människan sår det skall hon också skörda.

När Paulus i Romarbrevet 1, detta högintressanta kapitel, presenterar Guds evangelium så skriver han:

Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser var och en som tror, först juden och sedan greken. Rättfärdighet från Gud uppenbaras i evangelium, av tro

till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro (Rom 1:16-17).

När rättfärdighet från Gud uppenbaras så får vi evangeliets grundlag; av tro till tro. Den rättfärdige skall leva av tro. Men i gudsuppenbarelsen så finns också uppenbarelsen av Guds vrede över synden.

Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt. Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan förblindades av sina falska föreställningar, så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. De påstod att de var visa, men de blev dårar. De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur (Rom 1:18-23).

Vi ser hur Paulus refererar till skapelsen och gudomshärligheten som blev synlig i och med skapelsen. När han sammanfattar denna bild med människan utan Gud så konstaterar han att de inte ansåg det var något värt att ta vara på sin kunskap om Gud. Denna bortvändhet från Gud får sitt synliga uttryck i en kollision med Guds skapelseordning. Jag läser vidare i texten:

Därför utlämnade Gud dem så att de följ-

de sina egna begär och bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar. De bytte ut Guds sanning mot lögnen och tog sig för att dyrka och tjäna det skapade i stället för Skaparen, han som är välsignad i evigheter, amen.

Därför utlämnade Gud dem till skamliga lidelser. Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det onaturliga. På samma sätt övergav männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av begär till varandra. Män bedrev otukt med män och fick själva ta det rättvisa straffet för sin förvillelse.

Och eftersom de inte ansåg det vara något värt att ha kunskap om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag, så att de gjorde sådant som är mot naturen. De har blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslust, svek och illvilja. De skvallrar och förtalar, de hatar Gud och brukar våld. De skrävar och skryter och tänker ut allt ont. De lyder inte sina föräldrar, är oförståndiga och trolösa, kärlekslösa och hjärtlösa. Sådant gör de, fastän de mycket väl känner till Guds rättvisa dom, att de som handlar så är värda döden. Ja, de samtycker också till att andra gör det (Rom 1:24-32).

Ogudaktighetens ursprung i orättfärdighet är en fruktansvärd företeelse. Låt mig nu ta en bild om att köra mot rött ljus. Du kommer och kör och det blir gult, och när du är mitt i korsningen så blir det rött, men du kör vidare. Nästa gång händer samma sak, och så fortsätter det om och om igen. Sedan skiftar ljuset när du är på linjen, men du tänker att du klarar det och kör över korsningen. Så utvecklar du en vana att det röda ljuset egentligen inte betyder så mycket. Inte heller det gula –varningssignalen. Det går bra en gång, två gånger och flera gånger, men helt plötsligt är olyckan ett faktum. Vad har hänt? Reglerna visade sig ha en betydelse, men nonchalansen mot det gula varningsljuset och mot det röda stoppljuset ledde till olyckan. "De ansåg det inte vara något värt att ta vara på sin kunskap om Gud", läste vi. På olycksplatsen gäller inga ursäkter.

Sabotaget mot skapelseordningen som bottenar i ogudaktighet och orättfärdighet hos människor, som i orättfärdighet undertrycker sanningen för med sig fruktansvärda konsekvenser för människan, för folket. Vi lever i en kultur med upp och nervända begrepp, där otrohet är bättre än trohet, där skilsmässa är bättre än äktenskap, där abort är bättre än födande, där homosexualitet är bättre än förbindelsen

mellan man och kvinna. Synden i sin mögnadsprocess håller på att nå sitt mål – döden.

Varför är det så nödvändigt att se tillbaka på begynnelsen, på skapelsen? Vi behöver så innerligt väl se att vi är inte en produkt av tillfälligheter utan vi är ett uttryck för Guds skapelsetanke, från Guds skapelsehand, från hans levande, förblivande ord. Ett rådslut med förblivande destination; evigt liv eller evig förtappelse. Den Gud som skilde ljuset från mörkret på skapelsens första dag, han kommer också, som i den bild Jesus delgav oss i Matteus 25, skilja fåren från getterna, den rättfärdige från den orättfärdige, den frälste från den ofrälste, den som har Sonen och den som icke har Sonen. Vilket svalg är människans slutmål – svalget mellan himmel och helvete. Därför blir min appell: fly för ditt livs skull och se dig inte tillbaka. Fly från Sodoms brinnande inferno till säkerheten hos Jesus Kristus.

Sodoms-kulturen präglas av begärelsens låga men den kommer också att uppleva hur elden faller ner med ödeläggelse från himlen. Ty omöjligt är att syndaren ska kunna bestå i domen. Det måste till en frälsningsupplevelse, att Jesus får greppet om dig och din själ, förrän ungdomens röda kinder bleknar och karriärens framfart har stannat upp, och innan pensionens sista utbetalning har ägt rum. Ja, du förstår, jag talar om döden. Denna omutliga verklighet. Det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas.

Det finns ett folk som med frimodighet kan träda fram vid domen. Vilka är det och varifrån har de kommit? Jo, dessa är de som komma ur den stora bedrävelsen, som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Just därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt. Du har väl tvagit dina kläder och gjort dem vita i Lammets blod? Du har väl upplevt denna Kristi rättfärdighet, en rättfärdiggörelse som kommer genom tro på Jesus.

Härligheten från Gud gick förlorad för oss människor genom synden. Romarbrevet 3:23 uttrycker det så här: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud." Här ligger hela förlusten. Synden berövade oss Guds härlighet. Adam och Eva, de första människorna här på jorden var omgivna av denna härlighet. Visserligen var de nakna men de blygdes icke för varandra. Där fanns ingen brist och ingen saknad utan de var

fyllda och omstrålade av Guds härlighet. Men syndafallets nakenhet är en helt annan. Efter det förödande syndafallet öppnades bådass ögon och de blev varse att de var nakna. Berövade härligheten från Gud stod de nu med en nakenhet som det inte gick att leva med. Det var dödens betingelser som rådde och de försökte att reparera skadan med fikonlöv som de täckte sig med, men när Gud kom i lustgården mot kvällningen så visade sig det ohållbara i denna egna rättfärdighet. De flydde undan Gud, men Gud fann dem i sin uppsökande kärlek. Det resulterade i att innan de sändes vidare i livets strapatser, blev de klädda i skinn. Blod hade flutit.

Detta pekar fram emot det iklädande som skulle äga rum, icke med skinn av djur, men med Kristi rättfärdighet. Ett iklädande av Kristus själv, där han blev försoningen för människans synd. En rättfärdighetsdräkt som gäller inför domen och inför Gud. Detta iklädande kostade Jesus allt. Han avklädde sig gudomshärligheten för att i sin uppsökande kärlek komma till oss i tjänarskepnad, i människogestalt, för att dö på korset för våra synder och uppstå på tredje dagen för vår rättfärdiggörelses skull.

I denna härlighet som här bryter fram i Kristus, så får vi ännu en referens till skapelsen, då det heter:

Ty Gud som sade: "Ljus skall lysa fram ur mörkret", han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall sprida sitt sken (2 Kor 4:6).

Skenet från Jesu ansikte är så strålande att allt annat bleknar i jämförelse. "Vi såg hans härlighet, en härlighet som den enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning" (Joh 1:14). Ingen ogudaktighet, ingen orättfärdighet, inget undertryckande av sanningen i orättfärdighet, utan en utstrålning från det eviga livets klara källa, i Honom.

Ja, full av ljus och härlighet går du fram från segerbytenas berg. Vilket berg är det? Golgataklippan, där den eviga segern vanns över all ogudaktighet, orättfärdighet och över all synd. Platsen där ormens huvud blev krossat av kvinnans säd. Platsen där syndaren kan få nåd och ingå i livet.

Löftesstjärnan

Dikt av Ulla Johansson från 1999

När mödosam min vandring är
i tåredalens djup.
Jag ensam är – ty ingen kan mig se
bland höga branters stup.
Då lyfts min blick – och jag kan se
Guds löftesstjärna klar.
Den lyser upp min mörka stig.
Den skapats av min Far.
Den visar mig – att steg för steg
jag går mot ljusets höjd.
På Ordets grund – i Andens kraft
Ej längre går jag böjd.